

мѣста едновременно да бжде и два коня отведнажъ да язди, него ще вземе за съветникъ.

Опитаха се нѣкои царедворци, но още при първото искане се отказваха, защото царьтъ имъ поднасяше такъвъ богатъ обѣдъ, че за втори не може и да помислятъ.

Смѣеше се царьтъ, доволенъ отъ хитростьта си. Въ туй време слугитъ му съобщиха, че и единъ беденъ момъкъ е дошелъ да изпълни исканията му.

— Доведете го, — каза учуденъ царьтъ. — Трѣбва да е нѣкой глупакъ, щомъ мисли, че може да изпълни такива условия.

Въведоха слугитъ момъка.

— Какъ се казвашъ? — попита го царьтъ.

— Първанчо.

— Хубаво. Ама ако не изпълнишъ исканията ми, ще изядешъ сто тояги. Съгласенъ ли си?

— Съгласенъ. Само искамъ като изямъ първия обѣдъ, да ме пуснешъ да излѣза задъ оградата на двореца и да извикамъ веднажъ кукуригу!

— Чудно желание! — рече царьтъ. — Но добре, съгласенъ съмъ.

Поднесоха на Първанча царски обѣдъ. Такъвъ богатъ обѣдъ презъ живота си той не бѣше виждалъ. И макаръ да бѣше като вълкъ гладенъ, едва можа да го изяде. Като глътна и последната трохичка, рече:

— Сега, царю, пусни ме да ида да извикамъ кукуригу, а вий презъ

туй време ми пригответе втория обѣдъ.

— Върви, — рече царьтъ. — И обѣдътъ ще ти приготвимъ, и тоягата за бой ще ти приготвимъ, че се чудя какъ ще хапнешъ и една трохичка още.

Излѣзе Първанчо задъ царската ограда и извика съ всичка сила:

— Кукуригу!

Тогава Златанчо, който се бѣше скрилъ задъ оградата, влѣзе въ царския дворецъ, а Първанчо остана на негово мѣсто. Влѣзе гладниятъ Златанчо, седна на царската трапеза, че като почна едно лапане, всички смаяни го гледаха.

— Туй добре, — каза царьтъ, — ама сега да видимъ второто условие. Кажи ми сега — на кои две мѣста можешъ да бждешъ едновременно?

— Заведи ме въ една праздна стая, царю честити. Азъ ще се заключа вжтре. Само веднажъ ще извикамъ отъ прозореца кукуригу, и тогазъ вървете хей на онзи хълмъ. И ще видите, че азъ хемъ ще бжда въ стаята, хемъ ще бжда на хълма.

Направиха каквото поиска Златанчо. Заклучи се той въ стаята и извика отъ прозореца: кукуригу! Царьтъ остави хора да пазятъ прозореца и вратата на стаята му, да не избѣга, и трѣгна съ свитата си къмъ хълма. Когато стигна на хълма, какво да види! Момъкътъ